

การศึกษาเชิงพรรณานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาวะซึมเศร้าของผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยเอดส์ที่มาใช้บริการโรงพยาบาลเวียงเชียงราย จังหวัดเชียงรายและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการได้รับการปรึกษา ปรึกษาการรวมกลุ่มกับภาวะซึมเศร้า ประชากรที่ศึกษาคือ ผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยเอดส์ที่มาใช้บริการโรงพยาบาลเวียงเชียงราย จังหวัดเชียงราย จำนวน 60 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือแบบวัดภาวะซึมเศร้าของเบ็คและพัฒนาโดย สุวัฒน์ มหัตถินันท์กุลและคณะ และแบบสัมภาษณ์ประกอบด้วยข้อมูลทั่วไป ปัจจัยการได้รับการปรึกษา ปรึกษาการรวมกลุ่มที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นเองได้ทำการหาความตรงตามเนื้อหาโดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบและนำไปหาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาได้เท่ากับ .97 แล้วนำไปหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือโดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .93 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาและหาความสัมพันธ์โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและไค-สแควร์

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่าผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยเอดส์ที่มาใช้บริการโรงพยาบาลเวียงเชียงราย มีภาวะซึมเศร้าระดับมากถึงรุนแรงร้อยละ 53.3 ระดับปานกลางร้อยละ 35 ปัจจัยการได้รับการปรึกษาได้แก่ จำนวนครั้งของการได้รับการปรึกษา จำนวนประเภทของการปรึกษาและคะแนนประสิทธิภาพการได้รับการปรึกษามีความสัมพันธ์เชิงลบกับภาวะซึมเศร้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่ระยะเวลาการปรึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับภาวะซึมเศร้า ปัจจัยการรวมกลุ่มได้แก่ ระยะเวลาการรวมกลุ่มและจำนวนครั้งการรวมกลุ่มตลอดจนคะแนนประสิทธิภาพการรวมกลุ่มมีความสัมพันธ์เชิงลบกับภาวะซึมเศร้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .001

ผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการได้รับการปรึกษาและการรวมกลุ่มของผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยเอดส์มีผลต่อภาวะซึมเศร้าทำให้ผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยเอดส์มีภาวะซึมเศร้าน้อย ดังนั้นหน่วยงานที่ให้การดูแลผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยเอดส์ควรสนับสนุนให้ผู้ติดเชื้อได้รับการปรึกษาอย่างต่อเนื่องและสนับสนุนการรวมกลุ่มของผู้ติดเชื้อ

The purpose of this descriptive study was to determine depression levels among HIV/AIDS patients, and to define the correlation between depression and factors effecting counseling service and support group participation among HIV/AIDS patients in Wiang Chiang Rung Hospital, Chiang Rai Province. The population of this study was 60 HIV/AIDS patients. Data were collected through the Beck Depression Inventory Scale, translated and modified by Suwat Mahutnirunkul and team, and included an interview form, developed by the researcher. The content validity of the interview form was verified by a group of experts and tested for reliability by Cronbach's alpha coefficient. The content validity index was .97 and the reliability of the interview form was .93 . The data were analyzed by descriptive statistics and by using Pearson's Product Moment and Chi-Square for defining correlation coefficients.

The results of the study indicated that 53.3 percent of the patients with HIV/AIDS had depression at a high and severe level and 35 percent of them at a moderate level. The study showed that the depression level of the HIV/AIDS patients was statistically significantly negative related to the factor of counseling services in terms of frequency of counseling service, types of counseling and the experiences in counseling service at $p - \text{value} < .01$ and the factor of the support group participation among the HIV/AIDS patients in terms of time and frequency of participations as well as experiences of support group participation at $p - \text{value} < .01$, and $< .001$ respectively. However, the period of counseling service was not statistically significant with the depression level among the HIV/AIDS patients.

According to the results, this study revealed that counseling service and support group participation appeared to be key factors to reduce depression. Therefore, related organizations could pay attention to the significance of both continuing support group participation and counseling services for people living with HIV/AIDS.